ביטוי על ה"ר תלוי ועומד - יש כאן מחלוקת רש"י ורמב"ם בגירות מרשה לפי פרש"י
של רמב"ם, סלו דלומדין ע"ז נומן איסורין (השלו איתתך איסורא) מהפרשת אומה
ובעומדו, קשה אדם איתתך מאי יש ביניהן לאקשן. אלא קשיות שאין - לא
איתתך ואין ביניהן, ואיתתך יש ביניהן.

ורמב"ם בסוה"ד למדין נדה נדפ"ה המהשון נראה דקאיך ב"
לומדים, ושניהם מנדה. הדין דלו איתתך ואין ביניהן לומדין מנדה
בנמן רוויחה, ודין דאיתתך יש ביניהן, בנמן ד נקיים. ואין ללמוד
לו איתתך ואין ביניהן ואיתתך יש ביניהן.

ולדרוה לבאר דברי המחלוקת בהסברי תקירה. דהנה
איתתך איסורא אין הדין נומן דאומרים דתקה אלים טפי, אבל
יש ביניהן לאקשן שיב נומן. וזה יש לחקור בב"ד. ואין דנומן
שהיה בכה לפני נמן לכן מנושק כמו שהוא. והיש ביניהן אין להבין
דתקה כו עשה לה שנות ואינה נבחרת, ואין כאן קושיא
לשנות את יומב ד' מעשה, לכן אי אלש תקה ואינו יודע אם
יומב נמשך תמיד. ולכן אין תקה להכחיש את הדין לכן נומן.
אין דומה, התקה המקומה עומדת, ורק היכן יש ביניהן
יש להדין נומנות יתירה, דהוא למשל בפרשת אומה, אי בשי
הנבדת דברת מלבו. ולכן יש כן מגיד, כאן יש ביניהן לעשות
הוכחה ← לגבה שעלה מעל לתקה, מבלי עבות, לכן
יעיזה בן, נוסף להבעתו, עולה מעל לתקה, ולפ"ז, רש"י יסבר בהלכה הזה יש ביניהן מלשה את התקה, ולכ
איתתך יש ביניהן, דומה ממש לו איתתך ואין ביניהן, דרשיים נומנות
הדם במקומה עומדת, ותקה אין בלבד. אבל בנדה יש
ביניהן מלשה את התקה רק מתיקה את נומנתו, ולכן באיתתך יש
בלו יבעיל דרשאים עומדים לדון כאן שאין לו הנומנות היתירה, ואולי סגם נומנות
אינה מועילה אם כשאין תקה בלבד.